

Sygn. akt VI GC 143/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko: M. M.

o zapłatę: 141.804,58 zł

I. zasądza od pozwanej M. M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. kwotę 141.804,58 zł (sto czterdzieści jeden tysięcy osiemset cztery złote 58/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od kwoty 135.546,04 zł od dnia 21 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.691,00 zł (dziesięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. przyznaje pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu dla pozwanej, radcy prawnemu G. S. działającemu w ramach Kancelarii Radcy Prawnego Radca Prawny G. S. w R. od Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Rzeszowie wynagrodzenie w kwocie 4.428,00 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) za udzieloną pomoc prawną.

Sygn. akt **VI GC 143/15**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 marca 2016 r.

Pozwem złożonym dnia 21 kwietnia 2015 r. powód (...) sp. z o.o. w C. wniósł przeciwko M. M. o zapłatę kwoty 141.804,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 135.546,04 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w oparciu o art. 299 § 1 k.s.h. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż na dochodzoną kwotę 141.804,58 zł składają się następujące należności:

- 123.432,72 zł – tytułem należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 2 czerwca 2014 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Częstochowie w postępowaniu upominawczym przeciwko (...) sp. z o.o.,
- 12.113,32 zł – tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty określonej w pkt poprzednim, naliczanych za okres od dnia wymagalności, tj. od dnia 14 maja 2014 r., zgodnie z nakazem zapłaty z dnia 2 czerwca 2014 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Częstochowie do dnia 19 marca 2015 r.,

3. 5.160 zł – tytułem zwrotu kosztów postępowania zasądzonych ww. nakazem zapłaty,
4. 60 zł – tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego,
5. 900 zł – tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego, przyznanych w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie J. K., sygn. akt (...),
6. 138,54 zł – tytułem zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie J. K., sygn. akt (...)

Powód na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył od M. Ś. wierzytelność mu przysługującą wobec (...) sp. z o.o. na łączną kwotę 116.747,27 zł. W czasie, kiedy pozwana pełniła funkcję prezesa zarządu w (...) sp. z o.o., spółka ta zleciła cedentowi – w ramach łączących ją z cedentem stosunków gospodarczych – w dniu 10 lipca 2013 r. wykonanie wykopu pod zbiornik wstępny w miejscowości P. (budowa elektrowni metanowej). Ponadto w dniu 28 czerwca 2013 r. strony zawarły umowy nr (...), których przedmiotem było wykonanie płyt fundamentu oraz budynku technicznego pomiędzy fermentorami elektrowni biogazowej w K.. Cedent wykonał zleczone mu usługi rzetelnie i terminowo, za co zostały wystawione faktury VAT z odroczonym terminem płatności. Spółka (...) usługi odebrała nie zgłaszając przy tym żadnych zastrzeżeń, co do ich ceny i jakości, czego potwierdzeniem są protokoły z technicznego odbioru robót z 5 czerwca 2013 r., 21 lipca 2013 r. oraz protokoły z 21 lipca 2013 r., 23 sierpnia 2013 r. Należność wynikająca z ww. faktury VAT, do dnia sporządzenia pozwu nie została jednak wobec powoda uregulowana.

Na terminie rozprawy w dniu 22 marca 2016 r. pełnomocnik powoda popierał powództwo, natomiast pozwana złożyła oświadczenie, iż w całości uznaje powództwo. Ponadto pełnomocnik strony pozwanej dodatkowo wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Mając na uwadze uznanie powództwa przy pierwszej czynności, pełnomocnik pozwanej wniósł o wzajemne zniesienie kosztów w sprawie.

W zakresie zniesienia kosztów postępowania pełnomocnik strony powodowej wniósł o nieuwzględnienie tego wniosku wskazując, iż pozwana przed wytoczeniem sporu była wzywana do zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z uwagi na złożone oświadczenie o uznaniu powództwa Sąd nie przeprowadził postępowania dowodowego uznając okoliczności faktyczne również za przyznane.

Pozwana M. M. od 14 lutego 2002 r. do dnia 28 listopada 2013 r. pełniła funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o.

(dowód: odpis pełny (...) sp. z o.o. – k. 12-16)

(...) sp. z o.o. w C. na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 27 listopada 2013 r. nabył od M. Ś. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. Ś., wierzytelność przysługującą zbywcy wobec (...) sp. z o.o. na łączną kwotę 116.737,27 zł.

(dowód: cesja wierzytelności z dnia 27 listopada 2013 r. wraz z zawiadomieniem o cesji oraz wyciągiem z ksiąg i dokumentów przedsiębiorstwa cedenta – k. 17-19)

Powód w dniu 2 czerwca 2014 r. uzyskał przeciwko (...) sp. z o.o. nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Częstochowie sygn. akt V GNC 105/14 w postępowaniu upominawczym wraz z nadaną mu klauzulą wykonalności.

(dowód: nakaz zapłaty z dnia 2 czerwca 2014 r. wraz z klauzulą wykonalności z dnia 19 września 2014 r. – k. 20)

(...) sp. z o.o. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie J. K. z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko (...) sp. z o.o. Ostatecznie postanowieniem z dnia 4 grudnia 2014 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: postanowienie z dnia 4 grudnia 2014 r. – k. 21)

Pismem z dnia 4 marca 2015 r. pozwana została wezwana do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem. Powyższe wezwanie nie odniosło zamierzonego skutku, albowiem należność nie została uregulowana.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 4 marca 2015 r. – k. 22-25)

Powyższy stan faktyczny był w istocie niesporny pomiędzy stronami, a Sąd ustalił go w oparciu o wskazane dowody z dokumentów dołączonych do pozwu. Wartość dowodowa złożonych do akt sprawy dokumentów nie była bowiem kwestionowana przez żadną ze stron. Następstwem zaś skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wyrokując w niniejszej sprawie, Sąd miał na uwadze wszystkie powyższe twierdzenia i dowody oraz okoliczność, że strona pozwana uznała powództwo.

Zgodnie z dyspozycją art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego. Uznanie powództwa może być dokonane poza rozprawą w formie pisma procesowego, a na rozprawie – ustnie do protokołu. Uznanie z chwilą jego dokonania przez pozwanego wywołuje określone skutki zarówno procesowe, jak i materialnoprawne (por. na tle § 2 art. 213 – wyrok Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 1971 r., II PR 58/71, LexPolonica nr 317228, NP 1972, nr 3, s. 492).

Sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 k.p.c.) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd przyjął, że uznanie powództwa przez pozwaną w żadnej mierze nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, a zatem było ono prawnie skuteczne. Na powyższą konkluzję wpływ miała ocena całokształtu materiału zgromadzonego w aktach sprawy. Jak wynika z przedłożonych dokumentów pozwana posiadała zadłużenie względem powoda. M. M. nie kwestionowała zarówno samej zasady swojej odpowiedzialności, jak i wysokości długu. Nie zachodzi żadna z przesłanek wskazanych w art. 213 § 2 k.p.c., która wyłączałaby związanie Sądu wspomnianym oświadczeniem.

Dlatego też, w następstwie skutecznego uznania powództwa, Sąd na podstawie wyżej powołanych przepisów orzekł jak w punkcie I wyroku, zgodnie z żądaniem pozwu. Orzeczenie o odsetkach znajduje podstawę w treści art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu w zakresie żądania głównego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 k.p.c. i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013 poz. 461) obciążając nimi przegrywającą sprawę pozwaną, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone na rzecz powoda koszty procesu wygrywającego w całości sprawę w łącznej kwocie 10.691 zł złożyły się: kwota 7.091 zł – opłata od pozwu oraz kwota 3.600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanej o wzajemne zniesienie kosztów w sprawie. Nie mają tu zastosowania art. 100 i 101 k.p.c., gdyż pierwszy dotyczy wypadku częściowego uwzględnienia żądań powoda, drugi natomiast wchodzi w grę wtedy, gdy pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy. W ocenie Sądu w sprawie nie spełnione zostały także przesłanki pozwalające na zastosowanie normy art. 102 k.p.c., który w wypadkach szczególnie uzasadnionych zezwala sądowi przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu mieć na uwadze względy słuszności – niezależnie od wyniku sprawy. Jak trafnie zauważono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r. III CZ 25/12, ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrejonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa. Sąd więc uznał, że nie zachodzi, przewidziany przepisem art. 102 k.p.c., szczególnie uzasadniony wypadek.

W ocenie Sądu pozwana dała powodowi podstawy do wytoczenia niniejszego powództwa. Podkreślić w tym miejscu należy, iż pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli postępowanie jego i postawa wobec roszczenia strony powodowej oceniona zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa. Jeżeli postępowanie pozwanego i jego postawa wobec roszczenia strony powodowej, ocenione w ten sposób, nie usprawiedliwiają wniosku, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia również bez wytoczenia powództwa, to należy uznać, że pozwany dał powód do wytoczenia powództwa i mimo uznania żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej, art. 101 k.p.c. zastosowany być nie może (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1961 r., sygn. akt IV CZ 23/61, OSPiKA 1962/5/121).

W związku z tym, że pozwana w całości przegrała niniejszy proces, należało obciążyć ją w całości kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową. Z tych względów, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.

Jednocześnie z uwagi, iż pozwanej przyznano pomoc prawną z urzędu, a przegrała ona proces, koniecznym było przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego G. S. kosztów wynagrodzenia w kwocie 3.600 zł na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. 2013 poz. 490) i nakazał wypłatę wyżej wymienionej kwoty z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie. Stosownie do § 2 ust. 3 ww. rozporządzenia Sąd wymienioną kwotę wynagrodzenia podwyższył o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach.